

ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ

Γράφει ο Κώστας Καραμάρκος → <http://endeaneos.blogspot.com.au>

Για το ειδικό βάρος του λόγου και της πράξης... Μια υπενθύμιση... «Από τα βάθη της επαρχίας» και του χρόνου...

Αρθρο του, αλλά και αναφορές στον ίδιο, πρέπει να διάβασα πριν από χρόνια στο περιοδικό «αντί».

Τον γνώριζαν οι μαθητές του, οι «καλλιεργημένοι» Κρητικοί, οι καλοί αλλά και ψαγμένοι λόγιοι της Ελλάδας.

Ήταν φιλόλογος για 40 ολόκληρα χρόνια στο Λύκειο «Κοραΐς» του Ηρακλείου, από το 1937 μέχρι το 1977, όταν συνταξιοδοτήθηκε. Έγραφε ανάμεσα σε άλλα στην εφημερίδα του Ηρακλείου «Μεσόγειος». Υπήρξε συνδημιουργός της Βικελαίας Βιβλιοθήκης, πρόεδρος της Εταιρείας Κρητικών και Ιστορικών Μελετών και οργανωτής συνεδρίων. Αγώνιστηκε να διασώσει και να αναδείξει το λαϊκό βίο του τόπου του, ιδρύοντας για παράδειγμα αγροτικό μουσείο. Όσοι τον γνώριζαν τον αποκαλούσαν «θρυλικό φιλόλογο», αλλά και άνθρωπο του διαφωτισμού. Τραγουδούσε, χόρευε, έπαιζε μουσική, ήταν κολυμβητής και ορειβάτης.

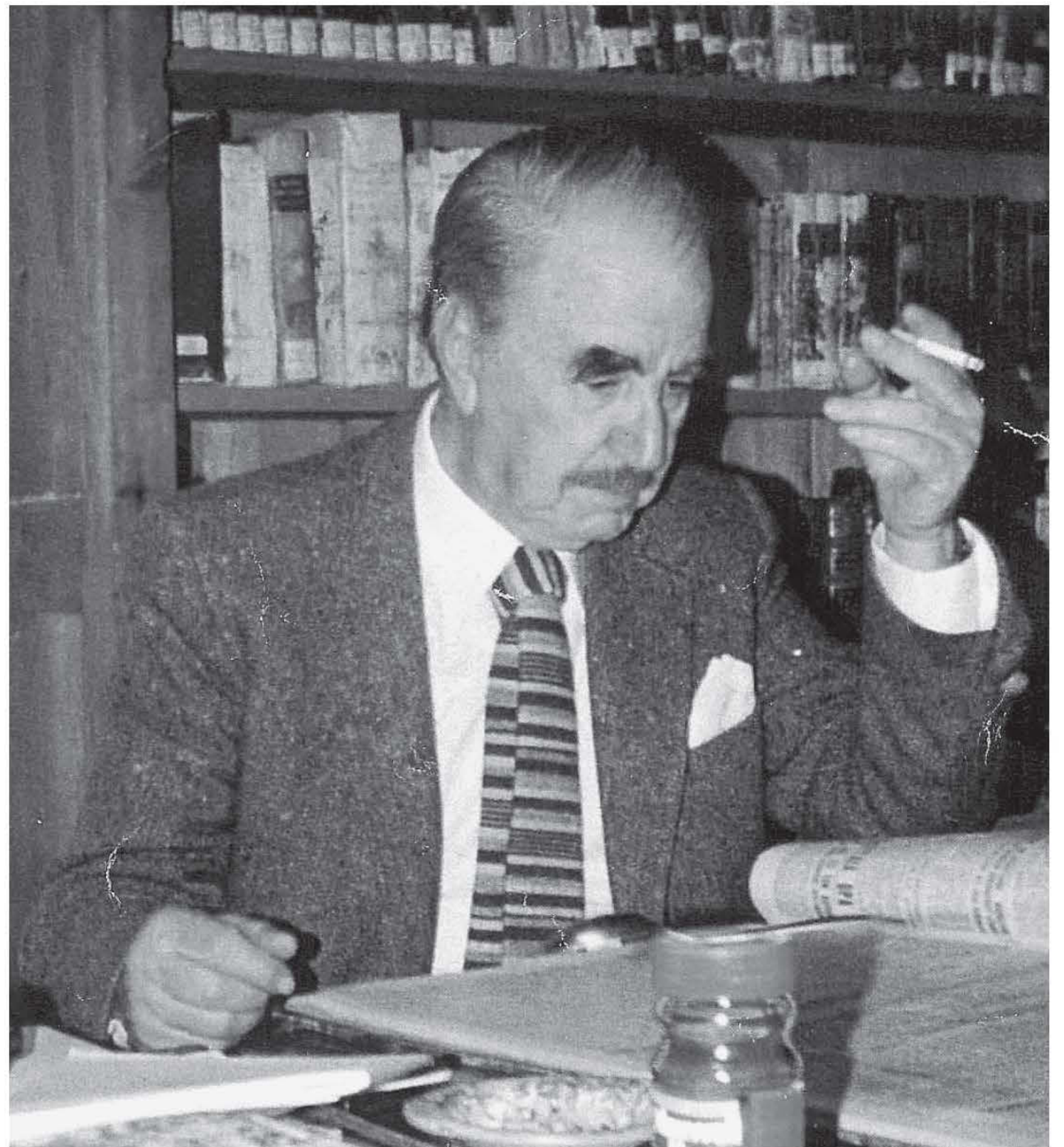
Αναφέρομαι στο Μενέλαο Παρλαμά, τη γραφή και την κριτική ματιά του οποίου μου ξαναθύμισε ένα εορταστικό τριήμερο του Οκτώβρη βρετανός φίλος που μένει μόνιμα στο Ηράκλειο. Μου ξαναθύμισε τη «σκολή» αυτού του ανθρώπου, κάνοντας μου δώρο τον τόμο «Οι επιφυλλίδες του Σαββάτου», με κείμενα του Παρλαμά που δημοσιεύτηκαν αρχικά στην εφημερίδα του Ηρακλείου «Μεσόγειος».

Μέσα στη φλυαρία της εποχής, της γραφής και του διαδικτύου, αναφέρομαι σήμερα στον Παρλαμά, γιατί η συνεισφορά του στον τόπο μας, αξίζει να γνωστοποιηθεί από οποιοδήποτε βήμα σε ευρύτερα ακροατήρια, καθώς και στη γενιά του διαδικτύου...

Γιατί μπορεί οι μέρες μας και τα μέσα τους να δίνουν λόγο και φωνή σε πολλούς και πολλές από εμάς... Από τον Παπανδρέου και τον Ψυχάρη μέχρι τον κάθε ανώνυμο ή επώνυμο blogger...

Όμως...

Ας έχουμε και μια αίσθηση του μέτρου...

Ας κάνουμε συγκρίσεις, ας αναδεικνύουμε και άλλα μεγέθη, άλλων εποχών...

Ας γνωρίζουμε, όσοι μπορούμε, όσοι το θέλουμε, ποιοι, πώς, αλλά και από ποιες κλίμακες μιλούσαν κάποτε δημόσια...

Πώς μιλούσαν, τι έκαναν, πώς ζούσαν, «στα βάθη της επαρχίας» και του χρόνου (1911-1997)...

Γιατί το ειδικό βάρος του λόγου του κάθε δημοσιολογούντα, δημοσιογράφου, πολιτικού, στοχαστή, μετράει... Και μετριέται πάντα με την πραγματικότητα και την πορεία ζωής του καθηνός και της καθεμιάς μας...

Και ως επίλογος τώρα...

Απόσπασμα από επιφυλλίδα του Μενέλαου Παρλαμά, δημοσιευμένη στη «Μεσόγειο» το Σεπτέμβριο του 1957...

«Είμαστε νωθροί. Αυτό είναι όλο. Και οι γονείς όταν περιμένουν τα πάντα από το σχολείο, και οι διδάσκαλοι, όταν περιμένουν τα πάντα από το Κράτος, και οι μαθητές, όταν περιμένουν τα πάντα από τους... άλλους, όλοι είμαστε θύματα της ραθυμίας και δράστες μιας φαιδρής αλλποεξαπάτησης. Και το τραγικό είναι πως στο βάθος όλοι γνωρίζουμε το αμάρτημά μας. Καλύπτουμε όμως την ευθύνη μας με παρήγορα ψέματα...»